

Nieuwsbrief december 2013

“Vengo a avisarte que ya me voy, maestra Ina, porque si no preguntarás donde estoy. Me voy a ver a la virgen”. (Ik kom je zeggen dat ik vertrek, juffrouw Ina, want anders vraag je je wel af waar ik naar toe ben. Ik ga de Virgin bezoeken).

Voor mij staat Ismael, een tengerere jongeman gewapend met een linnen rugzakje en een trotse blik in zijn ogen. Hij is klaar om voor de derde keer een vermoeiende voettocht te ondernemen, langs de Paso de Cortes, door de bergen heen, naar Mexico City, naar de tempel van de Virgen de Guadalupe. Daar zal hij opgeslorpt worden in een massa van miljoenen pilgrims vanuit heel Mexico. Virgen de Guadalupe, la Morenita (de zwarte), nuestra madre, la virgencita, de dierbare vereerde moeder van heel Latijns Amerika. Het is twaalf december, de dag waarop “de indiaan” in elke Mexicaan wordt vereerd. Meisjes ruilen hun jeans in voor lange kleurige rokken en vlechten in hun haren, en jongens kleden zich met witte katoenen hemden en broeken en gevlochten sandalen. Voor één dag maar. Morgen staat deze klederdracht spijtig genoeg weer symbool voor armoede, voor onwetendheid, voor *el indio*.

Het dorp Tecuanipan organiseert zich ook om feest te vieren. Bij het kraaien van de haan zingen de mariachis, uitgedost in hun beste klederdracht, met opgeblonken instrumenten, voor het beeld van La virgen. De straten zijn geblokkeerd, overal staan tafels en stoelen voor iedereen die wat wil eten en drinken. Ik word ook overladen met tamales (een maïsmassa in een maïsblad gekookt) op weg naar de kleuterschool waar ik sinds mijn terugkomst in oktober ben beginnen lesgeven. De ouders van de kinderen in het oudercomitee hebben zich georganiseerd en verzamelen een maandelijkse bijdrage om mij te betalen. Tot mijn verbazing ben ik de enige juf en kan ik de kinderen op één hand tellen. Blijkbaar zijn de aangelegenheden van de staat en de kerk niet zo gescheiden in Mexico.

Hello, goodmorning, I am Ina. Zo begin ik elke keer mijn les. De kinderen leren vlug, ze vragen naar meer. Het doet deugd te zien hoe sommige kinderen in het begin met twijfel in hun ogen mij aankeken, niet goed begrijpend waar het allemaal om ging, nu aan mij lippen hangen. Sommige kinderen komen nu ook in de namiddag naar NicanCalli, ons schooltje dat jullie helpen sponsoren. NicanCalli begint nu echt vorm te krijgen. Een ijzeren balk van 8meter, "geschonken" door de oude mexicaanse spoorwegen, ondersteunt nu de houten balken die het dak vormen. Geen kans dat het dak nu nog kan instorten. En met jullie bijdrage ligt er nu een vloer in het schooltje. Manuel heeft er wat design in gestoken en met weggeworpen tegels die we langs de baan vonden is er een circel herkenbaar in de vloer. Het stelt de "*Ollin*" voor, een prehispanic concept dat kan gelijkgesteld worden met het welbekende Chinese concept YinYan. Ollin, de beweging die de zon en de maan doet draaien, de dualiteit tussen dag en nacht, de warmte en de koude, de activiteit en de rust, kortom de scheppende kracht die het leven mogelijk maakt.

Het samenwerkingsverband tussen Casita de Barro en de universiteiten verloopt vlotjes. Studenten draaien mee in de projecten. Jong volk, vernieuwde kracht. Soms wel zwaar om al deze energie te stroomlijnen ten gunste van het educatief project. Maar de resultaten spreken voor zich. Er wordt educatief materiaal ontworpen door de studenten grafische kunst, en er wordt aan de website gewerkt. Misschien niet zo vlijtig als verwacht want die website had allang klaar moeten zijn. De bioingenieurs helpen mee aan de bouw van een serre die genoeg groenten, fruit en aromatische planten zal produceren om te verwerken in de thee's, confituren, olies, en kruidenmengelingen. Semilla 5 (**zie bijgevoegd filmke**) is het merk van deze producten die we op de markt zullen brengen om het educatief project te ondersteunen. Studenten van de marketing hebben een studie gemaakt en hopelijk vinden we een gaatje in de markt. Tot nu toe zijn de klanten content en helpen ze promotie maken.

Sinds Augustus nemen Lidia (de medejuf) en ik deel aan een opleiding om het alternatief educatief voorstel van Montessori onder de knie te krijgen. De kern van het montessori-onderwijs wordt meestal samengevat in haar uitspraak: "*Help mij het zelf te doen*". De Italiaanse pedagoge gaat uit van het feit dat een kind een natuurlijke, noodzakelijke drang tot zelfontplooiing heeft. Opvoeding en onderwijs moeten onderkennen wat de behoeften van een kind op een gegeven moment zijn en daarop inspelen door de juiste omgeving en materialen te bieden.

We zijn allebei gesponsord door de Montessori school zelf – anders zou deze prive scholing niet te betalen zijn. In ruil zullen de studenten in opleiding hun stage doen met onze jongeren in NicanCalli. Het is een mooie gelegenheid om zelf ervaring op te doen en de jongeren van Tecuanipan te laten genieten van een vorm van onderwijs dat niet gebaseerd is op reproductie van wat de meester/juf zegt.

Als alles goed en wel verloopt zullen we in maart 2015 niet alleen afstuderen maar ook beschikken over een archief van materialen die de studenten kunnen gebruiken en zo wiskundige - en taalvaardigheden opdoen. Jullie bijdrage zal onder andere hieraan worden besteed.

Ik wens jullie heel goede eindejaarsfeesten. Ik sluit deze brief en het oudejaar af met een gevoel van dankbaarheid voor de vrijgevige bijdragen aan NicanCalli. Ik weet dat 2014 veel goeds in petto heeft wat het educatief project betreft.

En moest het nieuwe jaar de kriebels met zich meebrengen om Mexico te bezoeken: altijd welkom in Casita de Barro!

Gracias,
Ina